

**ONTWERP VAN DECREET TOT WIJZIGING VAN HET DECREET VAN 26
APRIL 2019 HOUDENDE DE JUSTITIEHUIZEN EN DE JURIDISCHE
EERSTELIJNSBIJSTAND, WAT BETREFT DE OPTIMALISERING VAN DE
WERKPROCESSEN VAN HET VLAAMS CENTRUM ELEKTRONISCH TOEZICHT
EN DE JUSTITIEHUIZEN**

Dit ontwerp van decreet beoogt een optimalisering van de werkprocessen van de justitiehuizen en het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht. Zo worden een aantal aanpassingen op het vlak van bijstand aan slachtoffers en de gegevensverwerking ingevoegd alsook een aantal maatregelen, meer bepaald de voorwaarden om beroep te doen op een private partner, een strafbaarstelling voor het beschadigen van ET-materiaal, etc.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

Op grond van het Regeerakkoord (2024) zet de Vlaamse overheid in op een gemeenschapsgerichte justitie die vertrekt van een snelle, kordate en consequente opvolging van degene die de regels overtreden. *"De rode draad doorheen dit regeerakkoord is dat Vlaanderen een deelstaat is met rechten én plichten. We dragen de rechtsstaat hoog in het vaandel. De regels ervan garanderen de vrijheid van elk van ons. Door de regels te handhaven beschermt de overheid al haar burgers. Wij verwachten dan ook dat iedereen zich aan de regels houdt. Als dit niet gebeurt, moet de overheid tussenkomen. Een onderscheidend kenmerk van een overheid die veel belang hecht aan goed bestuur, is een overheid die van slagkrachtig optreden een kerntaak maakt. Dit vertaalt zich in enerzijds duidelijke wetgeving die toepasbaar en afdwingbaar is en anderzijds in een effectieve en efficiënte handhaving. Bij inbreuken op Vlaamse regelgeving moeten bestuurlijke handhaving en strafrechtelijk beleid dan ook veel meer dan vandaag aanvullend aan elkaar worden ingezet, zodat iedere inbreuk een aangepaste reactie krijgt."* (p. 94).

De beleidsnota 2019-2024 betreffende justitie en handhaving stelt slachtoffers centraal in het Vlaams beleid (punt 5.3.1) en beoogt een maximale optimalisatie van de werkprocessen van de justitiehuizen en het VCET (punt 5.3.4).

B. Inhoud

Probleemstelling en omgevingsanalyse

Het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht (VCET) registreerde in de periode van 2020 tot op heden in totaal 849 incidenten waarbij het elektronisch

toezichtsmateriaal door de justitiabele werd beschadigd of verduisterd, gaande van doorknippen van een enkelband, manipuleren of beschadigen van de bewakingsbox tot weggooien van de GPS. In dezelfde periode zijn 39 incidenten met beledigingen en bedreigingen ten aanzien van het personeel geregistreerd. In 127 gevallen werd een technische interventie verhinderd.

Het VCET signaleert aan de opdrachtgevers alle incidenten die gepaard gaan met beschadiging van het materiaal en/of met fysiek of verbaal geweld ten aanzien van de medewerkers. Het komt momenteel exclusief aan de opdrachtgever toe om een reactie, zoals bijvoorbeeld een herroeping, schorsing of herziening van het elektronisch toezicht, te verbinden aan incidenten die plaatsvinden tijdens de strafuitvoering. Het VCET, dat ingebed is bij het Agentschap Justitie en Handhaving, stelt echter vast dat de opdrachtgevers, in het bijzonder de gevangenisadministraties, in sommige gevallen nalaten om een gepaste reactie te verbinden aan ernstige incidenten die zich voordoen tijdens het elektronisch toezicht. Het Openbaar Ministerie gaat niet stelselmatig over tot vervolging van de incidenten die een misdrijf vormen onder het federale strafrecht, zoals de opzettelijke beschadiging van het elektronisch toezichtsmateriaal.

Het voorgaande heeft als gevolg dat de incidenten zonder passend gevolg blijven voor de betrokken justitiabele, niettegenstaande de beschadiging van materiaal en/of geweldpleging of de dreiging daartoe. Indien de beslissing tot toekenning van elektronisch toezicht niet herroepen wordt, behoort het VCET het elektronisch toezicht onmiddellijk verder te zetten of te heractiveren. Dit creëert een perceptie van 'wetteloosheid' bij de betrokken justitiabelen en bezwaart de goede werking en de publieke middelen van het VCET, mede ten nadele van de justitiabelen die zich correct gedragen.

Daarnaast werd ook vastgesteld dat een aantal aanpassingen aan het decreet Justitiehuisen vereist waren om tegemoet te komen aan enkele leemtes inzake de beslissingen die personeelsleden van de justitiehuisen en het VCET nemen ten aanzien van justitiabelen. Deze beslissingen dienen decretaal verankerd te worden gezien de impact ervan op justitiabelen. Ook werden enkele leemtes met betrekking tot gegevensverwerking weggewerkt.

Beleidsmaatregelen en doelstelling

Om een effectieve en efficiënte uitvoering van de opdrachten te verzekeren wil het ontwerp de werkprocessen actualiseren en versterken. Er worden nieuwe instrumenten gecreëerd die het VCET toelaten om haar taken voortdurend zonder onderbreking op te nemen, en om korter op de bal te spelen en doortastender op te treden bij ernstige incidenten. Deze instrumenten zijn: beroep doen op een private partner, voor zover aan een reeks voorwaarden is voldaan, een strafbaarstelling bij beschadiging of verduistering van het ET-materiaal en een welomlijnd positief injunctierecht.

De werkprocessen worden ook op vlak van gegevensverwerking geoptimaliseerd. Aan de justitiehuisen zijn nieuwe opdrachten toebedeeld in het kader van het tijdelijk huisverbod. Over de betrokken personen behoren ze bijgevolg persoonsgegevens te verwerken. Aan een elektronisch toezicht kan ook een verbodsvoorwaarde verbonden zijn, zoals een plaats- of contactverbod ter

bescherming van het slachtoffer. Met behulp van het toezichtsmateriaal kan ook de naleving van dit verbod gecontroleerd worden. Dit veronderstelt dat ook lokalisatiegegevens van de beschermde persoon verwerkt kunnen worden. Verder wordt een decretale grondslag voorzien voor de verificatie van de identiteit van justitiabelen aan de hand van hun identiteitskaart, met inbegrip van de foto van de identiteitskaart.

Er wordt ook duidelijk aangegeven dat bepaalde personeelsleden van de justitiehuisen en het VCET een bindende eenzijdige beslissingsbevoegdheid hebben ten aanzien van justitiabelen.

Wat het slachtofferonthaal betreft, bieden de justitiehuisen nu reeds, van zodra ze gevat worden, ondersteuning en informatieverstrekking aan slachtoffers en hun naasten of nabestaanden, rekening houdend met hun noden en behoeften. Dit wordt uitdrukkelijk opgenomen in het decreet, met specifieke aandacht voor slachtoffers van terrorisme. Dit vormt, specifiek voor wat de diensten slachtofferonthaal betreft, de omzetting van Richtlijn (EU) 2017/541 inzake terrorismebestrijding.

Tot slot worden een aantal waarborgen voorzien voor minderjarige daders in hun contacten met de justitiehuisen, overeenkomstig Richtlijn (EU) 2016/800.

Impactanalyse

Impact op de grondrechten

De justitiehuisen en het VCET behoren bij de uitvoering van hun opdrachten persoonsgegevens te verwerken, met inbegrip van gerechtelijke en bijzondere categorieën van gegevens. De bepalingen inzake gegevensverwerking van het decreet van 26 april 2019 houdende de justitiehuisen en de juridische eerstelijnsbijstand (hierna: decreet van 26 april 2019) worden in dit ontwerp geactualiseerd. De uithuisgeplaatsten en de personen die met hen samenwonen, worden toegevoegd. Verder wordt voorzien dat ook van slachtoffers lokalisatiegegevens verwerkt kunnen worden, meer bepaald als de dader ten aanzien van het slachtoffer een verbodsvoorwaarde dient na te leven, en dit aan de hand van elektronisch toezichtsmateriaal gecontroleerd wordt. Aangezien het ontwerp aldus een mogelijke impact heeft op het recht op privéleven, meer bepaald op de privacy van de justitiabelen, wordt het aan de bevoegde toezichthoudende autoriteit ter advies voorgelegd.

Het ontwerp introduceert een positief injunctierecht in het kader van de strafuitvoering. Dit verleent de bevoegde minister de bevoegdheid om het Openbaar Ministerie bevel te geven het dossier aanhangig te maken bij de bevoegde rechtbank, met het oog op een herroeping, schorsing of herziening van de genomen beslissing. Dit wordt afgebakend tot situaties waarin een justitiabele de veiligheid van een personeelslid in gevaar bracht. De injunctie heeft louter betrekking op het aanhangig maken van de zaak en doet geen afbreuk aan de grondwettelijk verankerde onafhankelijkheid van het Openbaar Ministerie en van de bevoegde rechtbank. De injunctie beoogt de grondrechten, in het bijzonder de lichamelijke integriteit en veiligheid, van de medewerkers van de justitiehuisen en

het VCET te waarborgen, in het geval dat geen of laattijdige reactie blijkt te volgen op het aan de opdrachtgever gemelde gedrag van de justitiabele.

Tot slot voorziet het ontwerp in een specifieke strafbaarstelling voor de opzettelijke beschadiging en verduistering van het elektronisch toezichtsmateriaal, en wordt tot het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving toegetreden. De strafmaat is van dezelfde orde als de strafmaat voor het verduisteren of verspillen van ter beschikking gestelde goederen, opgenomen in artikel 491 van het Strafwetboek.

Impact op kinderen en jongeren - JoKER

Uit de rechtspraak van het EHRM vloeit voort dat ten aanzien van minderjarigen een specifieke invulling moet worden gegeven aan het in artikel 6 EVRM gewaarborgde recht van de beklaagde op een eerlijk proces. Er dient rekening gehouden met de leeftijd en capaciteiten van de minderjarige. Betrokkene moet de procedure begrijpen en er kunnen aan deelnemen, met toegang tot een advocaat. Op niveau van de Europese Unie resulteerde dit in de bindende Richtlijn 2016/800 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende procedurele waarborgen voor kinderen die verdachte of beklaagde zijn in een strafprocedure. De Richtlijn is van toepassing op verdachten die jonger zijn dan 18 jaar en moet in acht worden genomen gedurende de gehele strafprocedure. Kort gezegd worden volgende maatregelen vooropgesteld in de Richtlijn: van bij aanvang een individuele beoordeling van de specifieke behoeften van de minderjarige; het recht op bijstand; de aanwezigheid van een geschikte volwassene; de audiovisuele opname van het verhoor; aanvullende waarborgen ingeval van arrestatie of voorlopige hechtenis.

De omzetting van de Richtlijn 2016/800 behoort grotendeels tot de bevoegdheid van de federale overheid. De rechtspleging is immers een residuaire aangelegenheid. De federale bevoegdheid betreft zowel de burgerlijke procedure, het strafprocesrecht als de strafuitvoering. Hoewel uithandgegeven jongeren onder de verantwoordelijkheid van de gemeenschappen vallen, blijven zij wat de strafuitvoering en hun externe rechtspositie betreft onderworpen aan de federale regelgeving, met inbegrip van artikel 606 Wetboek van Strafvordering (wat voortvloeit uit artikel 5, §1, II, 6°, d) BWHI).

De Vlaamse Gemeenschap is bijgevolg niet bevoegd om de rechtspositie van de justitiabele in de gerechtelijke procedure te regelen. De mogelijkheid om zelf deelaspecten te regelen, beperkt zich tot de rechtspositie van de justitiabelen in hun relatie tot de diensten waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is (in dit kader de justitiehuisen en het VCET), voor zover daarbij geen afbreuk wordt gedaan aan de rechten en plichten die voortvloeien uit de gerechtelijke procedure.

Ook minderjarigen kunnen justitiabelen zijn in de zin van het decreet van 26 april 2019. Zij kunnen slachtoffer zijn van een misdrijf, en zij kunnen huisgenoten zijn van een uithuisgeplaatste. Zij kunnen als dader verkeersmisdrijven begaan, of uitzonderlijk "uithanden gegeven" worden, waarbij het straf(proces)recht op hen van toepassing is. Zij kunnen in een burgerrechtelijke opdracht betrokken zijn. Het decreet van 26 april 2019, en de in dit ontwerp van decreet voorziene wijzigingen, kunnen bijgevolg ook op minderjarige justitiabelen betrekking hebben.

Volgende waarborgen worden ingevoegd in het decreet ten behoeve van minderjarige justitiabelen in hun contacten met de justitiehuisen en het VCET:

- het informeren van een minderjarige justitiabele behoort in een eenvoudige en toegankelijke taal te gebeuren. Dit wordt toegevoegd aan artikel 16, punt 3°, van het decreet en geldt bijgevolg ten aanzien van alle minderjarigen die betrokken zijn in strafrechtelijke of burgerrechtelijke opdrachten, of die slachtoffer zijn of huisgenoot van een uithuisgeplaatste;
- een minderjarige dader heeft het recht om een persoon met ouderlijk gezag of een andere persoon die door de gerechtelijke overheid is aanvaard of aangewezen, over de opdracht van het justitiehuis te laten informeren, en zich gedurende de gesprekken met de justitieassistent door deze volwassene persoon te laten vergezellen. Dit komt tegemoet aan artikel 5 en artikel 15, lid 4, van Richtlijn 2016/800;
- een plaats- of contactverbod dat wordt gecontroleerd aan de hand van elektronisch middelen, kan ook minderjarige slachtoffers of minderjarige huisgenoten van een uithuisgeplaatste, beschermen. Indien het gaat om een contactverbod, zal hiervoor de toestemming van de beschermde persoon of degene die ouderlijk gezag heeft, vereist zijn;
- de actualisering van de bepalingen inzake gegevensverwerking komt ook ten goede aan de minderjarige justitiabelen;
- de controle van de identiteit aan de hand van de identiteitskaart krijgt ook ten behoeve van minderjarigen een decretale grondslag.

De toevoegingen in het decreet van 26 april 2019 situeren zich binnen de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Aan de bevoegdheid van de federale overheid om de strafprocedure met inbegrip van procedurele waarborgen voor minderjarigen te regelen, wordt niet geraakt.

Momenteel specificeert de regelgeving niet in welke mate personen met ouderlijk gezag of andere volwassen vertrouwenspersonen bij de uitvoering van de opdrachten betrokken behoren te worden. Als uitgangspunt geldt dat iemand die 16 jaar of ouder is, geestelijk voldoende bekwaam geacht wordt om met de justitieassistent een opvolgingsgesprek te voeren, en zich desgewenst door een persoon met ouderlijk gezag mag laten bijstaan. Er wordt ook als instructie meegegeven dat personen met ouderlijk gezag over het verloop van de opvolging van de minderjarige geïnformeerd kunnen worden als zij dit wensen, of als de minderjarige dit wenst. De huidige manier van werken ligt dus grotendeels in de lijn van wat de Richtlijn 2016/800 voorschrijft. Hoewel de omzetting van de Richtlijn grotendeels tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort, wordt de voorgeschreven handelswijze in het decreet van 26 april 2019 ingevoegd, voor wat betreft de rechtspositie van minderjarigen ten aanzien van de justitiehuisen en VCET. Zo worden deze rechten afdwingbaar, wat momenteel niet geval is gezien het slechts interne richtlijnen betreft. Een andere optie om hun rechtspositie in dit kader te versterken is er niet, gezien de Richtlijn 2016/800 bindend is. Dit biedt meer rechtszekerheid en versterkt hun rechtspositie, zonder deze te verzwaken, zodat dit enkel positieve effecten heeft. Hetzelfde geldt voor de andere toevoegingen, in het bijzonder de informatieverstrekking in een toegankelijke taal, wat niet enkel voor minderjarige daders geldt, maar ook voor minderjarige slachtoffers en huisgenoten van uithuisgeplaatsten, en kinderen in het kader van een burgerrechtelijke procedure. Voor die laatsten is nu reeds een specifieke bepaling opgenomen in artikel 16, 9°, van het decreet.

Dit alles doet ook geen afbreuk aan de specifieke regels die zullen gelden voor de elektronische monitoring van minderjarige daders, zoals bepaald in artikel 29 van het decreet van 15 februari 2019 betreffende het jeugddelinquentierecht.

De voorschriften van de Richtlijn 2016/800 zijn bindend en bieden geen appreciatieruimte, zodat de minderjarige justitiabelen bij de voorbereiding van dit ontwerp van decreet niet bevroegd werden. Wat de opvolging betreft, gaat de Europese Commissie in detail na of de Richtlijn afdoende in wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen is omgezet. Intern wordt een agentschapsnota over informatiedeling met minderjarigen en de personen met ouderlijk gezag voorbereid, met oog op uniforme richtlijnen overeenkomstig de regelgeving.

Budgettaire impact

Er is geen budgettaire impact voor de Vlaamse Overheid.

De Inspectie van Financiën verstrekke een gunstig advies op 29 november 2023.

Het begrotingsakkoord werd gegeven op 18 december 2023.

Bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen en op Brussel

Het ontwerp van decreet heeft geen bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen en op Brussel.

Implementatie

Het decreet zal in werking treden op de tiende dag na publicatie in het Belgisch Staatsblad.

C. Totstandkomingsprocedure

Op 22 december 2023 werd het voorontwerp van decreet een eerste keer principieel goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Op basis daarvan werd advies gevraagd aan de Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens (VTC) en aan de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA).

Op 16 januari 2024 verstrekke de VTC haar advies nr. 2024/012. De VTC is van oordeel dat het voorgelegde voorontwerp voldoende waarborgen zou kunnen bieden wat de bescherming van de persoonsgegevens van de betrokkenen betreft, op voorwaarde dat met hiernavolgende elementen rekening gehouden wordt.

De VTC stelt dat de implementatie van tracking van het slachtoffer, zelfs al gaat het om een beschermingsmaatregel voor de te beschermen persoon, een grondige risicobeoordeling vergt. Ze beveelt om, wat de lokalisatiegegevens van het slachtoffer betreft, een gegevensbeschermingseffectenbeoordeling (GEB) uit te voeren en op basis daarvan de nodige maatregelen uit te werken, zo nodig in een uitvoeringsbesluit en de GEB aan de VTC voor advies voor te leggen. Indien aan de criteria voor het opmaken van een GEB is voldaan, zal hieraan gevolg gegeven

worden. Alvast kan gesteld worden dat de lokalisatiegegevens op een veilige manier verwerkt worden. Nu reeds is voorzien in beveiligingsmaatregelen die onder meer betrekking hebben op: hosting, audit logging (lees- en schrijfacties), toegang tot de toepassing (identificatie en autorisatie, toegang voor systeembeheerders (identificatie en autorisatie), netwerkbeveiliging, kwetsbaarheidsstudie, backups frequentie en retentie, herstelbaarheid en beschikbaarheid.

De VTC herinnert eraan dat het principe van minimale gegevensbescherming van de AVG ook vraagt dat het doel waarvoor de gegevens verzameld worden effectief is en dit aangetoond moet worden. Het doel is de naleving van een contactverbod met het slachtoffer te controleren (bv. bij een veroordeling wegens belaging) en op die manier het slachtoffer te kunnen veiligstellen. Om de controle aan de hand van elektronische middelen van een verbod dat specifiek ter bescherming van het slachtoffer is opgelegd mogelijk te maken, moeten niet enkel van de dader maar ook van het slachtoffer lokalisatiegegevens verwerkt kunnen worden. Technisch gaat het immers om geolokalisatie van de dader, met een extra toestel (tracker) voor het slachtoffer. Het systeem volgt op elk moment de locatie van de dader en het slachtoffer. Als het systeem detecteert dat de dader zich binnen een bepaalde afstand van ten minste één van de slachtoffers bevindt, wordt er een alarm gegenereerd. Daartoe zullen onder meer exclusiezones gecreëerd worden. Bedoeling is om preventief en proactief in te grijpen als de dader zich in de richting van het slachtoffer begeeft. De personeelsleden gaan uitsluitend na waar een slachtoffer met tracker zich bevindt in geval zich een alarm voordoet. Indien zich een alarm voordoet, zal het VCET de nodige maatregelen treffen om het slachtoffer veilig te stellen. In die zin is het doel van de gegevensverwerking effectief.

De VTC beveelt verder aan:

- een regeling uit te werken voor de manier waarop de identificatie aan de hand van de identiteitskaart mag gebeuren en voor de elementen die sterke vermoedens van fraude vormen. Dit zal aan de hand van een omzendbrief gebeuren.
- de verplichting van het sluiten van een verwerkersovereenkomst indien met een private partner een overeenkomst afgesloten wordt, enkel in de toelichting vermelden. Deze verplichting, die rechtstreeks voortvloeit uit de AVG, wordt in het ontwerp van decreet geschrapt.

De GBA verwees op zitting van 9 februari 2024 naar haar standaardadvies nr. 65/2023 van 24 maart 2023 betreffende de redactie van normatieve teksten. Dit advies geeft geen aanleiding tot aanpassing van het ontwerp van decreet. Het voorgelegde ontwerp biedt, met inbegrip van de aanpassingen naar aanleiding van het advies van de VTC, voldoende waarborgen wat de bescherming van persoonsgegevens van de betrokkenen betreft.

Op 8 mei 2024 verstrekte de Raad van State haar advies nr. 75.764/16.

De Raad van State herinnert eraan dat het de decreetgever niet toekomt om te bepalen welke de federale opdrachten van de justitiehuisen zijn of waaruit die opdrachten bestaan. De Raad van State wijst erop dat de bepalingen die het voorontwerp aan artikel 5 van het decreet van 26 april 2019 zou toevoegen, aan het personeel van de justitiehuisen en het VCET bevoegdheden zouden toekennen die het voorwerp uitmaken van door de federale overheid bepaalde regels, en

daarom geen doorgang kunnen vinden. De Raad van State weerhoudt wel dat de decreetgever bevoegd is om te bepalen dat zij aan de justitiabelen bindende instructies kunnen opleggen. Artikel 3 van het voorontwerp is in die zin herschreven. Met de aangepaste bepaling is het in geen geval de bedoeling om de bevoegdheid van de federale overheid m.b.t. het bepalen van de opdrachten van de justitiehuisen te betreden.

Vooreerst voorzien (zoals aangehaald door de Raad van state) diverse federale wetten dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen de concrete invulling van de straf, maatregel of strafuitvoeringsmodaliteit bepalen. Deze bevoegdheid wordt in de aangepaste tekst niet langer herhaald; wel wordt bepaald dat zij daarbij eenzijdig bindende instructies kunnen opleggen.

Bij rapportering van een niet-naleving komt het aan de gerechtelijke overheid toe om te beslissen over, naargelang het geval, het in uitvoering brengen van de vervangende straf, het intrekken van de maatregel of het herroepen van de opschorting, het uitstel of de uitvoeringsmodaliteit. Hoewel het geenszins de bedoeling is om hieraan enige afbreuk te doen, creëert de in het voorontwerp voorziene formulering volgens de Raad van State rechtsonzekerheid. In de aangepaste tekst wordt duidelijker aangegeven wat de justitieassistenten kunnen beslissen, namelijk dat justitiabelen (tijdelijk) moeten wegblijven van de voorziene locatie (bv. de prestatieplaats bij een werkstraf), wanneer zij de instructies niet respecteren (wat bv. de veiligheid van het daar aanwezige personeel in gevaar kan brengen). Het VCET kan de instructies, die in het uurrooster veruitwendigd zijn, aanpassen en verstrengen. De gerechtelijke overheid beslist desgevallend over het verdere verloop. Om iedere twijfel weg te nemen, is expliciet toegevoegd dat het rapporteren van de vastgestelde problemen, alsook het seinen van een onttrekking aan het elektronisch toezicht, gebeurt overeenkomstig de toepasselijke wettelijke bepalingen. Dit is van essentieel belang om de gegevensuitwisseling te verzekeren, en heeft mogelijks zware gevolgen voor de justitiabele (die bv. (terug) in een gevangenis opgesloten kan worden).

De aangepaste tekst vermeldt ook de bevoegdheid van de justitieassistenten om, vanuit een welomlijnd methodologisch kader, de intensiteit van de begeleiding en opvolging te sturen, rekening houdend met de vastgestelde criminogene noden en een eventuele indicatiestelling met risicotaxatie. Zo kunnen zij eenzijdig instructies geven aan de justitiabele over voor te leggen attesten en aanwezigheid op bureelgesprekken. Wat betreft de concrete invulling van een ET-uurrooster waarbij betrokkene de woning mag verlaten, bepaalt de federale wetgever met welke elementen rekening dient gehouden (verplichte activiteiten, voorwaarden, vrije uren, verlof). Dit wordt in de aangepaste tekst niet langer (voor een stuk) herhaald, wel wordt opgesomd waaruit de "verplichte activiteiten" kunnen bestaan, gezien deze in de vorm van instructies dwingend opgelegd moeten kunnen worden.

Onder verwijzing naar zijn advies 72.624/3 van 28 februari 2023 bij het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving van 14 juli 2023, en zijn advies 73.747/1 van 13 november 2023 bij het algemeen implementatiedecreet van 26 april 2024, is de Raad van State van mening dat in deze memorie moet worden aangetoond dat voldaan is aan de voorwaarden voor een beroep op de impliciete bevoegdheden in de zin van art. 10 BWHI m.b.t. het van toepassing verklaren van artikel 8 §2, eerste lid, 5° en 7°, en artikel 97 KVH door dit ontwerp.

In de memorie van toelichting bij voormelde decreten is omstandig uitgelegd dat voor de artikelen 8, 5° en 7° en 42, 46, 55, 68, en 74 KVH als onderdeel van het standaardkader van het KVH geen bijkomende motivering vereist is naar aanleiding van de van toepassingstelling ervan op inhoudelijke regelgeving, ook niet in het licht van de impliciete bevoegdheden. Enkel voor de van toepassingstelling van artikel 97 als onderdeel van het optionele luik is een aanvullende motivering vereist, betrokken op de specifieke kenmerken van de inhoudelijke regelgeving. Deze omstandige uitleg werd gegeven als repliek op de adviezen 72.624/3 en 73.747/1. Er kan opnieuw naar verwezen worden (Parl. St. VI.P. 2022-2023, 1724/1, 17-20 en 49-54; Parl. St. VI.P. 2023-2024, 1960/1, 17-19).

Wat de van toepassingstelling van artikel 97 KVH betreft, kan vooreerst verwezen worden naar de toelichting bij het huidige artikel 10, inzake het van rechtswege toezichthouder zijn van de politiediensten. Het oordeel of de betrokkenheid van de politie naast die van de bijzondere opsporingsambtenaren wenselijk is in kader van toezicht en bestuurlijke opsporing, komt enkel toe aan de deelstaten, en impliceert de noodzakelijkheid van de regeling, precies omdat zij niet de bevoegdheid hebben om een eigen politiedienst op te richten.

Dit handavingsmodel sluit bovendien aan bij art. 14 Wet Politieambt, dat de politie belast met het bestuurlijk toezicht op de naleving van zowel federale als regionale regelgeving, zonder onderscheid, en art. 15 van dezelfde wet, dat de politie belast met de opsporing van federale en regionale misdrijven, opnieuw zonder onderscheid. De wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, heeft hierin geen verandering gebracht. De deelstaten zijn weliswaar niet aangeduid als politieoverheid, waardoor zij geen gezag over de politie kunnen uitoefenen, maar de opdracht van de politie m.b.t. de handhaving van deelstatelijke regelgeving bleef dezelfde. Dit is ook zonder meer noodzakelijk voor de uitoefening van de bevoegdheden van de deelstaten, die de schendingen van hun regelgeving strafbaar kunnen stellen en over een volle bevoegdheid beschikken m.b.t. de bestuurlijke handhaving ervan. Omdat de politie vrij is de bevoegdheden, verkregen via artikel 97 KVH, al dan niet uit te oefenen¹, is de impact op de federale bevoegdheid noodzakelijk marginaal. Art. 97 installeert geenszins een gezagsverhouding tussen de politie en de Vlaamse deelstaat.

Tot slot gebeurt de handhaving van deelstatelijke én federale bijzondere regelgeving vaak met aanvullende bevoegdheden, die niet alleen aan bijzondere opsporingsambtenaren maar ook de politie worden verleend, zodat een gedifferentieerde regeling mogelijk is. Zo heeft de federale staat zelf het initiatief genomen om de politie bevoegd te maken voor de bestuurlijke opsporing van geregionaliseerde inbreuken inzake het wegverkeer, via een aanvulling van artikel 15 Wet Politieambt. Hoewel de bestuurlijke opsporing van geregionaliseerde inbreuken per definitie tot de bevoegdheid van de regio's behoort, is deze opdracht ingevoerd bij wet, en niet bij samenwerkingsakkoord.² Omgekeerd behoort het dan ook mogelijk zijn voor de regio's om, minstens op grond van de impliciete

¹ Art. 97, tweede lid KVH sluit de toepassing van een vorderingsrecht door de beboetingsinstantie uitdrukkelijk uit.

² Artikel 15 in fine, ingevoegd door de Wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de Zesde Staatshervorming inzake de aangelegenheden bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

bevoegdheden, de politie eenzelfde bevoegdheid te verlenen wanneer zij dat noodzakelijk achten, uiteraard zonder zich het gezag over de politie toe te eigenen.

De Raad van State merkt op dat, op grond van het samenwerkingsakkoord dd. 17 december 2013, over de voorgenomen maatregel om in welbepaalde gevallen beroep te doen op een private partner, overleg dient gepleegd in het kader van de Interministeriële Conferentie voor de Justitiehuisen, gezien dit mogelijks een impact heeft op de uitvoeringscapaciteit van het VCET. Aan deze vormvoorwaarde werd voldaan op 29 mei 2024. Wat diezelfde maatregel betreft, wordt in artikel 9 thans aangegeven waaruit de overdraagbare uitvoeringstaken kunnen bestaan, zoals gevraagd door de Raad van State.

Artikel 5, 5°, van het voorontwerp was overbodig en is weggelaten, zoals gevraagd door de Raad van State.

In artikel 7 worden de Europese richtlijnen die ten dele omgezet worden, uitdrukkelijk vermeld.

De Raad van State acht de decreetgever niet bevoegd om in het kader van de strafuitvoering aan de bevoegde gemeenschapsminister een positief injunctierecht toe te kennen, als agressie ten aanzien van het personeel zonder gevolg zou blijven. Artikel 10 van het voorontwerp is om die reden geschrapt.

Inzake de strafbaarstelling van beschadiging of vernieling van het elektronisch toezichtsmateriaal is het eerste lid, dat een beperkter toepassingsgebied had dan het tweede lid, geschrapt op advies van de Raad van State. De strafbaarstelling geldt niet enkel als de justitiabele het misdrijf pleegt, maar evengoed als een derde zich hieraan schuldig maakt.

D. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest

Uit artikel 5, §1, III, eerste lid BWHI volgt dat "*de organisatie, de werking en de opdrachten van de justitiehuisen en van de bevoegde dienst die de uitwerking en de opvolging van het elektronisch toezicht verzekert*", een gemeenschapsbevoegdheid is. De federale overheid bepaalt, op grond van het tweede lid van hetzelfde artikel, de opdrachten die zowel het VCET als de justitiehuisen (of een andere door de Vlaamse Regering aangeduide dienst) uitoefenen in het kader van de gerechtelijke procedure of de uitvoering van gerechtelijke beslissingen.

II. Toelichting bij de artikelen

Artikel 1

Dit decreet heeft betrekking op een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Dit artikel voegt een definitie in voor "elektronisch toezichtsmateriaal".

Daarnaast breidt dit artikel de omschrijving van 'justitiabele' uit, rekening houdende met de opdrachten in geval van een tijdelijk huisverbod.

Het begrip justitiabelen omvat alle personen ten aanzien van wie de justitiehuizen en VCET opdrachten uitvoeren. Zij worden in het decreet van 26 april 2019 in categorieën opgedeeld. Het artikel voegt de uithuisgeplaatsten en de personen die met hem samenwonen toe. Een tijdelijk huisverbod, als bedoeld in wet van 15 mei 2012 betreffende het tijdelijk huisverbod in geval van huiselijk geweld, kan immers opgelegd worden zonder dat in hoofde van de uithuisgeplaatste een misdrijf is vastgesteld dat hij ten aanzien van zijn huisgenoten gepleegd zou hebben. Als dat wel het geval is, zijn zij ook als dader resp. slachtoffer te aanzien.

Artikel 3

Met dit artikel worden drie nieuwe leden toegevoegd aan artikel 5.

Deze bepaling dient samen met de toepasselijke federale regelgeving te worden gelezen. De federale regelgeving bepaalt immers het kader van de uit te voeren opdrachten. De werking van de lokale justitiehuizen en het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht (VCET) betreft een Vlaamse bevoegdheid en wordt bijgevolg met het decreet van 26 april 2019 nader geregeld.

Deze bevoegdheidsverdeling vloeit voort uit de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Als persoonsgebonden aangelegenheid – waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is – wordt onder meer beschouwd:

"III. De organisatie, de werking en de opdrachten van de justitiehuizen en van de bevoegde dienst die de uitwerking en de opvolging van het elektronisch toezicht verzekert. Niettemin bepaalt de federale overheid de opdrachten die de justitiehuizen of, in voorkomend geval, de andere diensten van de gemeenschappen die deze overnemen, uitoefenen in het kader van de gerechtelijke procedure of de uitvoering van gerechtelijke beslissingen." (artikel 5, §1, III).

Gezien de Gemeenschappen zelf bevoegd zijn voor de organisatie van hun diensten, kunnen ook de justitiehuizen en de dienst die instaat voor het elektronisch toezicht in de drie gemeenschappen anders georganiseerd worden. Daarom gebruikt de federale wetgever systematisch de woorden "de bevoegde dienst van de Gemeenschappen". In diverse wetten zijn de woorden "justitieassistent" en "centrum voor elektronisch toezicht" intussen vervangen door deze ruimere omschrijving. Dit biedt de Gemeenschappen ook de mogelijkheid om zelf te bepalen wie wat precies opneemt (zo bepaalt de justitieassistent van het lokale justitiehuis in sommige gevallen het door de veroordeelde na te leven uurrooster, in andere gevallen gebeurt dit door de medewerker van VCET). Waar de federale regelgeving "bevoegde dienst van de Gemeenschappen" vermeldt, wordt de opdracht in Vlaanderen steeds opgenomen door een justitieassistent of een medewerker van het VCET, zoals bepaald in het decreet justitiehuizen van 2019.

Justitieassistenten en de leden van de operationele directie van het VCET nemen in het kader van hun functie bepaalde beslissingen die een zodanige impact kunnen hebben dat aan de grondrechten van de justitiabelen geraakt wordt. Daarom is het

van belang dat dergelijke beslissingen decretaal verankerd worden. Dit artikel beoogt deze verankering. Uit de bepaling blijkt bovendien dat de justitieassistenten en de operationele directie van het VCET een eenzijdige bindende beslissingsbevoegdheid hebben ten aanzien van derden, dat deze rechtstreeks voortvloeit uit de functie, zij bij wet en decreet daarmee belast zijn en dat deze beslissing aan grondrechten van derden kan raken.

1. Eenzijdige bindende beslissingsbevoegdheid ten aanzien van derden

Een straf, maatregel, uitvoeringsmodaliteit of voorwaarde wordt steeds door een federale opdrachtgever (bv. vonnisrechter, onderzoeksrechter, openbaar ministerie) opgelegd. Diverse federale wetten bepalen dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen instaan voor de concrete invulling van de, naar gelang het geval, straf, maatregel, uitvoeringsmodaliteit of opgelegde (probatie)voorwaarde. Het kan onder meer gaan om een werkstraf, een dienstverlening, een gedragstraining, gespecialiseerde zorg of elektronisch toezicht. Hierbij dient rekening te worden gehouden met het vonnis of arrest en de eventuele aanwijzingen van de opdrachtgever, maar het is uiteindelijk het aangeduide personeelslid van het justitiehuis of het VCET dat de concrete invulling uitwerkt met inachtneming van eventuele specifieke bepalingen in de beslissing van de federale opdrachtgever. Daarbij kunnen zij eenzijdig instructies opleggen, bv. over de prestatieplaats en de soort activiteit - in geval van werkstraf of dienstverlening - of het type gedragstraining, of het na te leven uurrooster bij elektronisch toezicht. De concrete invulling wordt besproken maar uiteindelijk zijn eenzijdig opgelegde instructies na te leven door de justitiabele.

De justitiabele behoort bij de uitvoering of naleving van hetgeen hem is opgelegd instructies na te leven, waarvan hij vooraf kennis neemt. Indien dit niet conform de afspraken en instructies van de justitieassistent gebeurt, kan de justitieassistent eenzijdig beslissen dat de justitiabele de toegang ontzegt wordt op de plaats waar desgevallend de straf, maatregel of voorwaarde dient uitgevoerd of nageleefd, bv. de prestatieplaats bij een werkstraf. De justitieassistent zal dit nadien melden bij de (federale) opdrachtgever, die hier verder mee aan de slag zal gaan conform de federale regelgeving. Maar tot op dat ogenblik heeft de justitiabele (tijdelijk) niet de mogelijkheid om de locatie te betreden, en bv. de werkstraf of dienstverlening verder uit te voeren of de gedragstraining verder te volgen.

In het geval van elektronisch toezicht zijn de diensten van de gemeenschappen onder meer bevoegd om een uurrooster met verplichte activiteiten op te maken. Ook dit gaat gepaard met instructies waaraan de justitiabele onder elektronisch toezicht zich moet houden. Het aangeduide personeelslid zal hierbij, met het oog op re-integratie, rekening houden met (verplichte) activiteiten van de justitiabele, maar de instructies worden wel dwingend en eenzijdig opgelegd..

In geval van incidenten tijdens het elektronisch toezicht waarbij de justitiabele de instructies niet naleeft, zijn het de individuele leden van de operationele directie van het VCET die aanpassingen kunnen doorvoeren aan het uurrooster en op die manier de justitiabele zijn vrijheid beperken. Ook is het de operationele directie die beslist om een onttrekking onverwijld te seinen bij de gerechtelijke overheid, of rechtstreeks aan de politiedienst indien het VCET van oordeel is dat de betrokkene als ontvlucht aanzien kan worden. Dit gebeurt overeenkomstig de

federale regelgeving en betreft een ingrijpende beslissing gezien dit voor gevolg kan hebben dat de justitiabele (opnieuw) in een gevangenis opgesloten wordt.

2. Vloeit rechtstreeks voort uit de functie, decretaal/wettelijk bepaald

Met de toevoeging van deze decretale bepalingen wordt de bindende eenzijdige beslissingsbevoegdheid van de justitieassistenten en de operationele directie van het VCET decretaal verankerd. Bovendien vloeit de bevoegdheid rechtstreeks voort uit de functie. Justitieassistenten en de operationele directieleden nemen deze beslissingen immers individueel, zonder dit in team te bespreken en zonder goedkeuring of delegatie van een leidinggevende.

3. De beslissing raakt aan de grondrechten van derden

Hogervermelde beslissingen raken aan de grondrechten van derden. Justitieassistenten hebben de bindende eenzijdige beslissingsbevoegdheid omtrent het geven van instructies. Bij de opmaak van het uurrooster bepalen zij individueel welke uren de justitiabele voor welbepaalde activiteiten de woning mag verlaten (bv. voor beroepswerkzaamheden), en welke uren hij verplicht in zijn woning aanwezig moet zijn. Hiermee wordt geraakt aan het recht op vrijheid (art. 12 GW en art. 5 EVRM).

De leden van de operationele directie van het VCET hebben de bindende eenzijdige beslissingsbevoegdheid om in geval van incidenten het uurrooster van de justitiabele eenzijdig aan te passen en op die manier de vrijheid van de justitiabele in te perken. Dit leidt ertoe dat de justitiabele voor langere tijd aanwezig moet zijn in zijn woning. Zij beslissen ook over melding van onttrekking aan het toezicht aan de gerechtelijke overheid en dus de seining aan de politie, wat in de meeste gevallen tot gevolg heeft dat ze (terug) in een gevangenis opgesloten worden. Hiermee wordt geraakt aan het recht op vrijheid (art. 12 GW en art. 5 EVRM). Justitieassistenten bepalen uiteindelijk de concrete invulling van de straf, maatregel, uitvoeringsmodaliteit of voorwaarde die de justitiabelen gedurende een bepaalde periode moeten uitvoeren of volgen. Dit vormt een inmenging in hun persoonlijke aangelegenheden en raakt bijgevolg aan het recht op privéleven (ar. 22 GW en artikel 8 EVRM). Justitieassistenten kunnen ook beslissen om de uitvoering of naleving op een bepaalde locatie stop te zetten indien de justitiabele de instructies niet naleeft of in geval van wangedrag van de justitiabele. Hiermee wordt de justitiabele beperkt in zijn/haar vrijheid in handelen.

Artikel 4

Dit artikel voegt uitdrukkelijk toe in artikel 6 dat de gedecentraliseerde dienst die de opvolging en de uitvoering van het elektronisch toezicht verzekert, het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht betreft. VCET vormt binnen het Agentschap Justitie en Handhaving een aparte deeltentiteit naast de lokale justitiehuizen. Zo worden de deeltentiteiten duidelijker van elkaar onderscheiden in functie van hun kerntaken.

Artikel 5

Artikel 9, §1, van het decreet van 26 april 2019 geeft aan voor welke doeleinden de personeelsleden over de onderscheiden categorieën van personen gegevens

kunnen verwerken. De algemene verordening gegevensbescherming verplicht om een dergelijke opdeling te maken.

Dit artikel voegt vooreerst toe dat, enerzijds, met het oog op het uitvoeren van een strafrechtelijke opdracht ook persoonsgegevens over het betrokken slachtoffer verwerkt kunnen worden, en dat, anderzijds, in het kader van de bijstand van een slachtoffer, ook persoonsgegevens over de betrokken dader verwerkt kunnen worden. Dit is momenteel immers niet afdoende afgedekt. Zo kan de dader veroordeeld zijn tot het betalen van schadevergoeding aan het slachtoffer, of kan in het belang van het slachtoffer een voorwaarde zijn opgelegd aan de dader, zoals het verbod om het slachtoffer te contacteren of benaderen. Bij zowel dader- als slachtoffergerichte opdrachten behoren zowel over de daders als de slachtoffers gegevens verwerkt te kunnen worden, voor zover dit voor het uitvoeren van de opdracht noodzakelijk is. In punt 3° wordt het woord "begeleiden" vervangen door "ondersteunen", gezien ondersteunen van slachtoffers en hun naasten of nabestaanden beter de concrete taken van de justitiehuizen, meer bepaald de diensten slachtofferonthaal, omvat. Naast het bieden van ondersteuning verstrekken zij ook informatie aan slachtoffers: zie de toelichting bij artikel 6.

Verder voegt dit artikel toe met welk oogmerk over de uithuisgeplaatsten en de personen die met hen samenwonen persoonsgegevens verwerkt kunnen worden. De justitiehuizen behoren tijdens het tijdelijk huisverbod de uithuisgeplaatste bij te staan en op te volgen, en de personen die met hem dezelfde verblijfplaats betrekken bij te staan en voor te lichten (artikel 3, §5, van de wet van 15 mei 2012 betreffende het tijdelijk huisverbod in geval van huiselijk geweld).

Artikel 9, §2, van het decreet van 26 april 2019 somt de categorieën van persoonsgegevens op die voor de onderscheiden doeleinden verwerkt kunnen worden. Dit artikel voegt in §2 toe dat ook over uithuisgeplaatsten en hun huisgenoten de in het eerste lid vermelde gegevens verwerkt kunnen worden. De aanpassing in de aanhef impliceert dat ook over uithuisgeplaatsten en hun huisgenoten de opgesomde gegevens verwerkt kunnen worden. Dit is noodzakelijk om de door de federale wetgever omschreven opdrachten correct te kunnen uitvoeren.

Verder wordt in §2, tweede lid, de mogelijkheid ingevoegd om ook van slachtoffers lokalisatiegegevens te verwerken. De strafrechter alsook de strafuitvoeringsrechter of -rechtbank kan, naast elektronisch toezicht, aan de dader een plaats- of contactverbod opleggen ter bescherming van het slachtoffer. Het elektronisch toezichtsmateriaal dat wordt ingeschakeld, kan ook de naleving van dit verbod controleren. Het elektronisch toezichtsmateriaal dat wordt ingeschakeld, kan zowel de naleving van het elektronisch toezicht als de naleving van het verbod controleren. In dat laatste geval behoren ook de nodige lokalisatiegegevens van het slachtoffer verwerkt te kunnen worden.

Artikel 6

Artikel 13 van het decreet van 26 april 2019 beoogt een unieke identificatie van de betrokken personen te verzekeren aan de hand van het Rijksregister of het identificatienummer van de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid. Als pijler van het e-Government verzekert het Rijksregister immers de uitwisseling van

authentieke en accurate gegevens van natuurlijke personen tussen de verschillende overheidsdiensten, die een beperkte toegang hebben tot deze gegevens. Gezien de in artikel 22 van de Grondwet verankerde bescherming van het privéleven, voegt dit artikel bovendien een decretale grondslag in voor de identificatie aan de hand van de identiteitskaart van de justitiabele. Hiermee wordt tegemoetgekomen aan de voorwaarde die is gesteld in de beslissing van 059/2022 van de Minister van Binnenlandse Zaken over de aanvraag om toegang te krijgen tot de gegevens van het Rijksregister, meer bepaald tot de foto die overeenstemt met de foto op de laatste identiteitskaart (artikel 6bis van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten). In eerste instantie vraagt het personeelslid om de voorlegging van de identiteitskaart. Indien de identiteitskaart niet voorhanden is of er sterke vermoedens zijn van fraude kan als bijkomende controle dus ook via het Rijksregister de foto van de identiteitskaart bekeken worden.

Artikel 7

Dit artikel beoogt vooreerst de omzetting van artikel 24, tweede lid, van de Richtlijn (EU) 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2017 inzake terrorismebestrijding en ter vervanging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ van de Raad en tot wijziging van Besluit 2005/671/JBZ van de Raad, specifiek voor wat betreft het slachtofferonthaal dat door de justitiehuisen verleend wordt.

Het artikel maakt de bestaande tekst van artikel 16 tot een eerste paragraaf, en voegt een tweede paragraaf in die stelt dat de justitiehuisen steeds rekening houden met de individuele noden en behoeften van slachtoffers, naasten en nabestaanden. Het is van belang om bij het uitvoeren van een opdracht onmiddellijk een gepast aanbod te kunnen voorzien en mogelijke secundaire victimisering te voorkomen. Hierbij dient specifiek aandacht besteed aan slachtoffers, naasten en nabestaanden van terroristische misdrijven, en eventuele andere categorieën van slachtoffers met specifieke noden en behoeften die de Vlaamse Regering kan bepalen.

De opdrachten van de justitiehuisen, meer bepaald de diensten slachtofferonthaal, staan omschreven in artikel 26, §1, van het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg. Deze opdrachten behelzen vooreerst de ondersteuning tijdens de inzage van het dossier, de wedersamenstelling, de teruggave van inbeslaggenomen stukken of de zitting van de rechtbank. De opdracht informeren bevat verder het geven van de nodige informatie aan het slachtoffer over de gerechtelijke procedure en de rechten van het slachtoffer, de wijze waarop het slachtoffer toegang kan krijgen tot juridisch advies en rechtsbijstand, de mogelijkheid en de wijze waarop het slachtoffer een schadevergoeding kan verkrijgen en de beschikbare herstelrechtvoorzieningen. Er kan tevens informatie worden gegeven over de bevoegde diensten slachtofferzorg en hun opdrachten, alsook kan de dienst slachtofferonthaal voorzien in een doorverwijzing waar nodig. Tot slot vervult de dienst slachtofferonthaal een brugfunctie ten aanzien van de magistratuur.

In de praktijk wordt deze taken tot ondersteuning en informatieverstrekking reeds uitgevoerd. Denk in het bijzonder aan de bijstand die door de diensten

slachtofferonthaal is verleend aan de slachtoffers en hun naasten of nabestaanden van de terroristische aanslagen in Zaventem en Maalbeek in 2016. Met dit artikel wordt er een formele basis gegeven aan deze taken, met specifieke aandacht voor slachtoffers van terroristische misdrijven.

De omzetting van de richtlijn voor wat betreft slachtofferhulp, dat door de centra algemeen welzijnswerk wordt opgenomen, wordt in de betreffende regelgeving voorzien.

Verder beoogt dit artikel de omzetting van artikelen 4 en 5 van Richtlijn (EU) 2016/800 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende procedurele waarborgen voor kinderen die verdachte of beklaagde zijn in een strafprocedure, specifiek voor wat minderjarige daders in hun contacten met de justitiehuisen betreft.

Indien een persoon jonger dan 18 jaar een als misdrijf omschreven feit pleegt, zal hij in principe voor de jeugdrechtbank gebracht worden. Een uitzondering hierop vormen de verkeersmisdrijven. De politierechtbank is bevoegd als een jongere ouder dan 16 jaar een overtreding van de wetten betreffende het wegverkeer en/of de verplichte aansprakelijkheidsverzekering voor motorrijtuigen begaat, of een verkeersongeval veroorzaakt met onopzettelijke doding of onopzettelijke slagen en verwondingen tot gevolg. Indien de politierechter oordeelt dat een jeugdbeschermingsmaatregel geschikter is, kan hij de zaak doorverwijzen naar de jeugdrechtbank.

Daarnaast is er ook de "uithandengeving" als uitzonderlijke maatregel. In geval een jongere, tussen 16 en 18 jaar oud, niet openstaat voor een pedagogische aanpak, voorwerp is geweest van jeugdsancties en ernstige feiten heeft gepleegd, kan de jeugdrechter, na deskundig advies te hebben ingewonnen, beslissen om de jongere door te verwijzen naar een bijzondere kamer binnen de jeugdrechtbank of, indien het zeer ernstige misdaden betreft, naar het Hof van Assisen.

Een opdracht van de justitiehuisen kan bijgevolg betrekking hebben op een minderjarige dader. Bij het uitvoeren van een dergelijke opdracht behoren zij rekening te houden met de voormelde richtlijn. De ingevoegde bepalingen beperken zich tot hun onderlinge contacten gezien de strafprocedure en het voorzien van procedurele waarborgen gedurende deze procedure tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort. Aan die bevoegdheid van de federale overheid wordt niet geraakt. Volgende waarborgen worden ingevoegd in artikel 16 van het decreet:

- het informeren van een minderjarige justitiabele behoort in een eenvoudige en toegankelijke taal te gebeuren;
- een minderjarige dader heeft het recht om een persoon met ouderlijk gezag of een andere persoon die door de gerechtelijke overheid is aanvaard of aangewezen, over de opdracht van het justitiehuis te laten informeren, en zich gedurende de gesprekken met de justitieassistent door deze volwassen persoon te laten vergezellen.

Artikel 8

Dit artikel voegt een hoofdstuk 9 in dat een aantal maatregelen omvat met oog op optimalisering van de werkprocessen van de gedecentraliseerde diensten.

Artikel 9

Dit artikel omschrijft de voorwaarden voor een delegatie van taken aan een private partner, als dat noodzakelijk is om de continuïteit van het VCET te helpen verzekeren. Haar opdrachten dienen, gelet op hun aard, voortdurend, regelmatig en zonder onderbreking uitgevoerd te kunnen worden. De uitbesteding mag enkel betrekking hebben op het tijdelijk overnemen van uitvoeringstaken. Deze taken behoren nauwkeurig in een overeenkomst te worden omschreven. De personeelsleden van VCET controleren de uitvoering ervan en behouden hun beslissingsbevoegdheid. Zij blijven instaan voor essentiële kerntaken, meer bepaald de concrete invulling van het elektronisch toezicht, de begeleiding van de justitiabele in het kader van dat toezicht en de rapportering aan de opdrachtgever en/of het Openbaar Ministerie. De overdracht van operationele taken behoort in duur en frequentie beperkt te zijn. Zo kan de private partner in crisismomenten worden ingezet, met name bij grote uitval van medewerkers, zoals bij een pandemie, waardoor de continuïteit van de openbare dienst in gedrang komt. De gegevens zijn vertrouwelijk te verwerken. Conform de algemene verordening gegevensbescherming behoort met de private onderneming een verwerkersovereenkomst worden afgesloten. Het tweede lid van het artikel voorziet in een decretale grondslag om bij het uitvoeren van de gedelegeerde taken een identiteitscontrole uit te voeren bij de justitiabele aan de hand van diens identiteitskaart.

Artikel 10

Dit artikel voegt een nieuw misdrijf toe op grond van artikel 11, eerste lid, BWHI, meer bepaald het beschadigen of verduisteren van het elektronisch toezichtsmateriaal dat het VCET inzet bij de uitvoering van de opdracht. Hoewel deze feiten door sommige rechtspraak worden gekwalificeerd als een misdrijf in de zin van artikel 491 van het Strafwetboek (nl. het verduisteren of verspillen van ter beschikking gestelde goederen), ligt deze kwalificatie niet voor de hand. De opname van het misdrijf in dit decreet verhoogt de rechtszekerheid en benadrukt dat de Vlaamse Gemeenschap zwaar tilt aan deze feiten. Door de beschadiging en vervreemding van toezichtsmateriaal onttrekt de justitiabele zich niet enkel de tenuitvoerlegging van een beslissing van de gerechtelijke of penitentiaire overheid, maar wordt ook het VCET op ongeoorloofde wijze belemmerd in de uitvoering van haar taken.

Bovendien impliceert de strafbaarstelling op het Vlaamse niveau dat de bevoegde Vlaamse minister in uitzonderlijke omstandigheden een positieve injunctie kan geven aan het Openbaar Ministerie om over te gaan tot vervolging, op grond van artikel 151, §1, tweede lid van de Grondwet en artikel 11bis, tweede lid, BWHI.

Het derde lid voorziet in toetreding tot het Kaderdecreet Vlaams Handhaving van 14 juli 2023 (hierna KVH). Dat kaderdecreet is immers niet direct van toepassing op Vlaamse regelgeving.

Het KVH bevat een standaardpakket met concrete procedures voor gerechtelijke en bestuurlijke handhaving, naast een hoofdstuk met optionele figuren. Hierdoor kan de omvang van het handhavingsluik van dit ontwerp beperkt worden gehouden.

Door de keuze voor het KVH treden de toekomstige handhavers van het nieuwe misdrijf meteen toe tot een snelgroeiende groep van Vlaamse handhavers die in de nabije toekomst zullen handhaven op basis van het KVH, wat het delen van goede praktijken en andere kennis en ervaringen vergemakkelijkt. Toetreden tot het KVH vergemakkelijkt daarnaast de toegang tot het (digitaal) Vlaams Handhavingsplatform, dat zijn legistische basis in het KVH heeft en op dit ogenblik wordt ontwikkeld door het agentschap Digitaal Vlaanderen in opdracht van het Agentschap Justitie en Handhaving. De handhaving van de ontworpen regeling kan daardoor van bij de opstart volledig digitaal verlopen, uiteraard met behoud van een papieren spoor voor de burger die daar nood aan heeft.

Gelet op de specifieke aard van het misdrijf, zal er in de regel geen aanleiding zijn tot het opleggen van publieke herstelmaatregelen, reden waarom het ontwerp er voor kiest geen herstelinstantie aan te duiden. De bevoegdheid van de toezichthouder tot het opleggen van beveiligingsmaatregelen volstaat op zich om te voorkomen dat het misdrijf opnieuw wordt gepleegd of voortgezet. Het ontbreken van een herstelinstantie zal worden gecompenseerd door de beveiligingsbeslissingen in relatie tot dit misdrijf conform artikel 67 §2, laatste lid KVH vrij te stellen van een bekrachtigingsbeslissing.

Naast de standaardbepalingen, worden drie aanvullende bepalingen van toepassing verklaard. Vooreerst de mogelijkheid tot het koppelen van probatievoorwaarden aan een opschorting of een uitstel van betaling van de administratieve geldboete. Ten tweede het van rechtswege toezichthouder zijn van de politiediensten. Het profiel van de daders van het misdrijf maakt dat politionele tussenkomst vaak noodzakelijk zal zijn. De aanduiding van rechtswege als toezichthouder geeft het operationeel kader van de politie, naast de bevoegdheden die zij ontlenen aan de Wet Politieambt en het Wetboek van Strafvordering, toegang tot de bestuurlijke toezicht- en opsporingsrechten van het KVH, met inbegrip van de mogelijkheid tot het opleggen van beveiligingsmaatregelen. Ten derde de bijzondere bepalingen inzake de uitvoering van publieke maatregelen, die in dit geval veeleer beveiligingsmaatregelen zullen kunnen zijn. Aan dergelijke maatregel kan een dwangsom gekoppeld worden, bv. indien betrokkene weigert om het toezichtsmateriaal terug ter beschikking van VCET te stellen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR